

1. Kapitola

Od té chvíle, kdy naše čtyři kamarádky – Linda Vašáková, Katka Markvartová, Mia Wimmerová a její malá sestřička Gábi – objevily tajný průchod do Země Nezemě, ukrýval v sobě každý den příslib nového dobrodružství. Ráno se dívky probouzely s pocitem, že jsou ty nejšťastnější bytosti na světě. Aspoň tedy... většinou.

„Lindo!“

Linda Vašáková otevřela oči. Volal ji matčin hlas. Natáhla ruku a šátrala kolem sebe po brýlích. Nahmátla noční stolek, kde je vždycky nechávala.

Ale brýle tam nebyly.

„Lindo!“ zavolala znovu její maminka. „Tak pojd' dolů!“

Linda se posadila na posteli. Bez brýlí bylo všechno kolem rozmazané. Kde je jen mohla nechat?

Jak tak tápala po pokojíčku, o něco si pořádně narazila palec u nohy. „Au!“ zaskučela Linda. Mrkáním zahнала slzy bolesti, po jedné noze doskákala k prádelníku a přejela po něm rukou. Ale ani tam její brýle nebyly.

Vtom se otevřely dveře. „Ty mě neslyšíš?“ vyštěkla na ni matka. „Už tě volám nejmíň pět minut.“ Zamračila se: „Kde máš brýle?“

„Nevím.“ Linda se bezradně rozhlížela kolem sebe. „Někde.“

„Snad jsi neztratila další?“ řekla maminka s povzdechem. „Budeš si muset vzít ty náhradní.“

Ted' se pro změnu zakabonila Linda. *Nesnášela* své náhradní brýle. Už ty nové, velké hranaté brýle byly dost tragické. Ale ty náhradní byly navíc rozbité a vyspravené lepicí páskou. Podle Lindina názoru vypadaly prostě *blbě*.

„Až budeš hotová, přijď dolů. Ráda bych ti něco ukázala,“ řekla maminka a odešla.

Linda našla staré brýle v zásuvce psacího stolu. *Proč se nemůžou ztratit tyhle?* pomyslela si. Oblékla se a sešla ze schodů. Maminka stála v kuchyni s rukama založenýma na prsou.

„Podívej se z okna,“ vybídla Lindu.

Linda ji poslechla. „Ale ne!“ vykřikla.

Všechny popelnice se smíšeným i tříděným odpadem před domem byly povalené. Pytle byly roztrhané a odpadky rozházené po celém dvorku. Většina jich byla rozsypaná po chodníku. „Co se tam stalo?“ nechápala Linda.

„Do odpadků se musela dostat nějaká zvířata,“ odpověděla paní Vašáková. „Zřejmě mývalové. Nenechala jsi večer venku misky, Lindo?“

Měla na mysli Lindiny psí misky. V létě každé ráno Linda naplnila dvě velké misky psím krmivem a vodou a nechávala je stát na chodníku před domem pro všechny hladové a žíznivé pejsky, kteří půjdou kolem. Linda psa neměla, ale toužila se skamarádit se všemi domácími mazlíčky z celé čtvrti. Ráda pomáhala svým chlupatým přátelům, jak to jen šlo.

Lindini rodiče její lásku ke zvířatům nesdíleli. Jelikož vlastní zvíře domů nechtěli, Lindiny misky jim nevadily. Pravidlo však znělo, že je musí každý večer uklidit domů.

A to ona včera večer *udělala*, nebo ne?

Linda se naklonila blíž k oknu. Když si stoupla na Zoubka, dohlédla až na zápraží. Na spodním schodu stály dvě kovové misky – přesně tam, kam je položila.

„Mrzí mě to, mami,“ řekla Linda. „Asi jsem zapomněla.“

Její maminka si povzdychla. „Zlatíčko, je to od tebe moc hezké, že chceš pomáhat pejskům v okolí. Ale říkala jsem ti, že psí krmivo může přitahovat i jiná zvířata, taková, která tu *nechceme*. A tohle je výsledek. Nemůžeme tam ty odpadky nechat.“

„Já to uklidím,“ řekla Linda. „Je to moje chyba. Jen mi prosím nezakazuj ty misky.“

Maminka nad tím chvíli přemýšlela a potom přikývla. „Tak dobře. Ale musíš to uklidit hned po snídani. Dopoledne máš hodinu plavání.“

„Plavání!“ zavrčela Linda. To bylo snad ještě horší než uklízet odpadky. Každé léto ji maminka zapisovala do kurzů plavání v městském bazénu,

i když ji Linda úpěnlivě prosila, ať to nedělá. „Ale já mám jít dnes dopoledne k Mie,“ zaprotestovala.

„K Mie můžeš jít odpoledne,“ rozhodla maminka. „Stejně jsi tam v jednom kuse. Co tam vůbec celý den děláte? Vždycky se vrátíš s listím ve vlasech a botami od písku, jako byste cestovaly po Africe.“

Ne po Africe. Po Zemi Nezemi, pomyslela si Linda. Navenek jen pokrčila rameny a řekla: „Prostě si, no, vždyť víš, hrajeme.“

Maminka se usmála a rozčuchala Lindě vlasy. „Tak dobře. Pospěš si a nasnídej se. K bazénu musíme vyjet před devátou.“

Po snídani vyrazila Linda na dvorek vyzbrojená dvěma velkými pytli na odpadky a párem gumových rukavic na mytí nádobí. Rozhlédla se po tom hrozném nepořádku.

Přední dvorek Vašákových nebyl moc veliký – jen menší oplocený dvorek před řadovým domkem. Teď však byla celá jeho plocha rovnoměrně pokrytá kávovou sedlinou, slupkami od brambor,

plastovými sáčky, skořápkami od vajec, zmuchlanými papírovými ručníky, použitými kapesníky a všelijakými plesnivými zbytky jídel. A další odpadky byly roztroušené po celé délce chodníku.

Linda nakrčila nos. Ráda by našla zvířata, která tohle provedla. Dala by jim co proto!

Linda si povzdychla, otevřela první pytel na odpadky a dala se do práce. Rukou se otřela o slizký košťál od salátu. Z krabice od mléka jí vyteklo na džíny pár kapek páchnoucí tekutiny.

„Fuj! Fujtajbl!“ Linda zadržela dech a pokračovala. Při práci si představovala, že už je ve Hvězdné roklince. Oč krásněji jí bylo tam! Mohla se projíždět na hřbetě laně. Nebo mohla pomáhat vílám pastýřkám houfovat motýly. Anebo se dívat, jak její kamarádka zvířátková víla Fauna pečuje o novorozenou lištičku.

Linda dotáhla plné odpadkové pytle do popelnic právě ve chvíli, kdy maminka vyšla před dům. „Je čas jít!“ oznámila Lindě.

Následovala příšerná hodina plavání. Jako vždycky bylo v bazénu moc lidí a voda byla moc studená. Instruktor Lindu jako vždycky nutil strkat hlavu pod vodu. Linda vynikala ve stylu čubička, ale kdykoliv potopila hlavu, dostala strach a přestala plavat. Příliš nepomáhalo ani to, že všechny ostatní děti z kurzu klouzaly pod vodu lehce jako ryby. Když hodina končila, Lindě bylo trapně, chladno a bídně.

Domů se dostala až skoro v jedenáct hodin. Přestože dům Mii a Gábi stál jen na konci bloku, Linda nechtěla ztratit ani vteřinu. Běžela, co jí nohy stačily, a dorazila k nim úplně bez dechu.

Ostatní kamarádky byly v obýváku. Na zemi byly rozložené polštáře a ony stály každá na jednom. Linda pochopila, že hrají „Dravé želvy“, hru, kterou vymyslela Gábi. Cílem bylo přeskakovat z jednoho polštáře na druhý a vyhnout

